

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt I. Proponitur primus versus, & de incipientium imperfectionibus
tractatio inchoatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT I.

Proponitur primus versus, & de incipientium imperfectionibus tractatio inchoatur.

Quadam Nocte Obscura.

HAnc obscuram noctem tunc ingredi incipiunt animæ, cum illas Deus, ex incipientium statu (eorum videlicet, qui in via spirituali meditatione vtuntur) educit, & in proficientiam, qui iam est contemplatiuorum, collocare incipit; quo tandem, postquâ proficientium statum fuerint emensi, ad perfectorum, qui est diuinæ cum Deo vniõnis, perueniant. Quamobrem vt manifestius, quidnam sit nox ista, per quam transit anima, & ob quam causam à Deo in ea collocetur percipiatur; opere premium erit primo loco aliquas hinc incipientium proprietates attingere, vt status sui in quo versantur imbecillitatem intelligant, viribusque animi comparatis, vt eos DEVS in nocte hac, in qua animæ virtutum robur acquirit, & ad inestimabiles diuini amoris delicias percipiendas confirmantur, collocet, peroptent. Et licet aliquid nobis in huiusmodi tractatione temporis insuendum sit; non amplius tamen id erit, quam ad immediate de nocte hac obliuiscenda agendum satis sit. Sciendum itaque est, animam postquam seriuè ad Deo insuetudinem sese conuertit, vt plurimum ab eo in spiritu ad eum feruè modum nutriti ac blandimentis deliniti, quo amanissima Mater tenellum nutrit infantem, quem vberum suorum calore fouet, lusuque lacte, ac delicatis & dulcibus cibis pascit, vltis suis gestat, varieque demulcet: verum secundum quod maio-

ra corporis incrementa sumit infans, subtrahit etiam illi Mater blanditias tenerumque obteggit pectus, illudque amaro aloë illinit, & ex vltis depositum, suis facit passibus incedere, vt hoc pacto infantium proprietatibus abdicatis maioribus ac solidioribus rebus sese dedat.

Amanissima gratiæ Diuinæ Mater, statim ac noua Deo inferuendi calore feruoreque regenerat animam, vniuersa etiam hæc illi exhibet officia. Facit enim eam dulce sapidumque spirituale lac in rebus omnibus diuinis absque vlllo suo labore reperire; in vniuersis quoque spiritualibus exercitijs, maximam consolationem & gustum: hic enim præbet illi Deus suum teneri amoris vber, quem admodum tenello infanti. Hinc huiusmodi animæ deliciae sunt, orationi multum temporis, vel fortassis noctes etiam integras insumere; ipsius oblectamenta sunt pœnitentiæ recreationes, ieiunia, vnicum solatium, sacramentis frui, deque rebus diuinis sermones miscere.

Quibus rebus omnibus quanquam magna cum efficacia & contentione incumbant & vacent, magnamque in ijs adhibeant diligentiam spirituales viri, spiritualiter tamen loquendo, vt plurimum debiliter admodum, & imperfecte sese in illis gerunt. Cum enim ad huiusmodi res, exercitiaque spiritualia moueantur suauitate illa, & consolatione, quam in ijs reperiunt, cumque fortis luctæ exercitatione minime virtutum habitus acquisierint; in spiritualibus istis suis exercitijs multis defectibus & imperfectionibus sunt obnoxij; vniquisque enim secundum perfectionis quem acquisiuit habitum, operatur. Cum autè nondum prædictos fortes virtutum habitus acquirere potuerint; hinc est quod necessario infantium more debiliter operentur.

*Incipientes
vt plurimum in
spiritu debiles sunt,
& quare.*

B.
Iannis
Cruce

Opera
ystica

NVI
124

Quæ res veliquidius constet, & ut pateat quam debiles sint incipientes isti in virtutibus, quas in ijs rebus quas dicta suavitate illecti facile operantur, exercent, septem capitalia vitia percurrendo, nonnullas ex plurimis imperfectionibus quas in quolibet eorum incurrunt referemus. Unde perspicue patebit quam infantiliter isti operentur. Constat præterea, quanta seculum obscura nox (de qua immediate sumus acturi) adducat bona: cum ab vniuersis imperfectionibus istis animam emundet, & reperget.

CAPVT II.

De nonnullis spiritualibus imperfectionibus quas in superbia materia admittunt incipientes.

Res diuine ex se animum ad humilitatem flectunt.

Quoniam incipientes isti in rebus spiritualibus exercitiisque deuotis, ad eò se feruētēs & sollicitos animaduertunt: ex huiusmodi prospero successu (quamquam res Diuinæ & Sanctæ, ex se ad humilitatem animum flectant) propter eorum imperfectionem, sæpe suboritur illis quidam occultæ superbiæ ramus: ex quo prouenit, ut aliquam sui ipsorum operumque suorum satisfactionem & complacētiam concipiant. Hinc etiam pullulat in eis pruritus quidam seu procliuitas vanissima de rebus spiritualibus coram alijs differendi; imò etiam interdum eas potius docendi, quam discendi, iudicando, & condemnando in cordibus suis alios, quos eo deuotionis modo conspicuos, quo ipsi vellent, haudquaquam animaduertunt; imo etiam aliquando id quod sentiunt verbis effutiant, similes hac in parte Phariseo, qui Deum laudando, seipsum de operibus quæ faciebat, iacta-

bat, Publicanumque despiciebat. Huiusmodi hominibus crebrius cacodæmon feruorem addit, & ad ista similiaque opera perurget, ut hoc modo maiora in eis superbia & præsumptio incrementa capiat. Optime siquidē nouit malignus quod vniuersæ virtutes istæ & opera quæ faciunt, tantum abest ut aliquid illis profint, ut potius in vitium sint conuertenda. Et eousque dementiæ horum nonnulli delabuntur, ut neminem alium præter seipsum probum videti vellent: unde etiam data occasione, verbis suisque alios improbant, eisque detrahunt, festucam in alieno oculo intuentes, trabem verò in proprio non cernentes. *Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo non vides: alienum culicem excolentes, proprium verò camelum deglutientes.*

Interdum etiam cum eorum spirituales Magistri (cuiusmodi sunt Confessarij, & superiores) illorum spiritum viuendique rationem improbant (res enim suas ab eis magni fieri, laudarique cupiunt) suum ab eis spiritum, minime intelligi iudicant, vel certe eos haudquaquam spirituales esse arbitrantur, quandoquidem ei non suffragantur, neque sese accommodant. Hinc etiam confestim alium, qui eiusdem sit cum ipsis sententia, & cui interiora sua aperiant, experunt & inquirunt: ut plurimum enim de spiritus sui rebus cum illis agere cupiunt, quos eas magni penitros laudaturosque existimant. Ab eis verò, qui eas ut illos ad rectum securumque iter reuocare possint nihili faciunt, tanquam ab ipsa morte abhorrent; imò aliquando eos exosos habent. Ex nimia sui ipsorum præsumptione, multa solent isti sibi agenda proponere, modica tamen præstare.

Nonnunquam etiam ab alijs suum spiritum, & deuotionem agnosci peroptant: quam-